

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 735/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 So 95/2013 a jeho rozsudkom z 29. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2015 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 So 95/2013 a jeho rozsudkom z 29. júla 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 Sd 7/2012 z 21. októbra 2013 bolo potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava (ďalej len „odporkyňa“), č. 660 737 6727 0 z 31. októbra 2011 v spojení s rozhodnutím odporkyne č. 660 731 6727 0 z 28. mája 2012, ako aj s rozhodnutím odporkyne č. 660 731 6727 0 z 30. januára 2013. Podľa názoru krajského súdu posudkoví lekári sa vo svojich posudkoch vysporiadali s aktuálnymi nálezmi a vyšetreniami, ako aj so zdravotnými ťažkosťami, ktoré uvádzal sťažovateľ. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že nebolo zhodnotené časové obdobie, kedy absolvoval vojenskú službu v Českej republike, tak krajský súd konštatoval, že toto obdobie bolo zhodnotené, čo vyplynulo aj z osobného listu dôchodkového zabezpečenia.

Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 95/2013 bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Najvyšší súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi rozsudku krajského súdu, keďže tento dôsledne skúmal, či závery podaných posudkov majú podklad v lekárskejších nálezoch a vyšetreniach všetkých zdravotných problémov, ktoré sťažovateľ udával, najmä tých, ktoré sú z objektívneho hľadiska spôsobilé znižovať pracovný potenciál. Konštatoval, že zhoršenie zdravotného stavu sťažovateľa je v súčasnosti na úrovni 60 %. Rozsudok bol doručený sťažovateľovi 17. augusta 2015.

Z rozhodnutia odporkyne sp. zn. 660 731 6727 0 z 31. októbra 2011 vyplýva, že sťažovateľovi bola zvýšená suma invalidného dôchodku od 11. apríla 2011 na 69,90 € mesačne.

Sťažovateľ namieta, že nemá primerané hmotné zabezpečenie pri jeho súčasnej pracovnej nespôsobilosti. Zastáva názor, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je ústavnou neudržateľným spôsobom odôvodnený a možno ho považovať za arbitrárny. Trvá na tom, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv existuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne bolo možné dospieť k záveru o porušení označených práv.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1.) Základné ľudské práva a slobody sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (...) týkajúce sa porušenia práva na primerané hmotné zabezpečenie zaručené v čl. 39 ods. 1 Ústavy, porušenia práva podľa čl. 46 ods. 2, Ústavy SR postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, č. k.: 1So/95/2013, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky, Rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k: 43Sd/7/2012 zo dňa 21. októbra 2013 potvrdil, porušené boli.

2.) Ústavný súd SR týmto zrušuje rozhodnutie, Rozsudok Najvyššieho súdu SR, č. k.: 1So/95/2013, zo dňa 29.07.2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3.) [REDAKOVANÉ] (...) sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- Eur (slovom dve tisíc Eur), ktoré je Najvyšší súd SR povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia k jeho rukám.

4.) Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 296,44 Eur (slovom dvestodeväťdesiat šesť Eur a štyridsaťštyri centov) na bankový účet právnej zástupkyne JUDr. Marianny Lechmanovej(...) do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR. “

II.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 95/2013 z 29. júla 2015 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 43 Sd 7/2012-98 z 21. októbra 2013. Podľa názoru najvyššieho súdu z postupu krajského súdu je zrejmé, že dôsledne skúmal, či závery podaných posudkov majú podklad v lekárskejších nálezoch a vyšetreniach všetkých zdravotných problémov, ktoré sťažovateľ udával, najmä tých, ktoré sú z objektívneho hľadiska spôsobilé znižovať pracovný potenciál. Sťažovateľ nepredložil v odvolacom konaní žiaden dôkaz, ktorý by tento záver spochybňoval alebo ktorý by nasvedčoval inému rozsahu zdravotného poškodenia, ako bol v čase rozhodovania odporkyne ustálený, alebo by inak prijatý záver spochybňovali. Neuviedol nič nové, s čím by sa posudkoví lekári sociálneho poistenia neboli zaoberali. Pochybnosti sťažovateľa o tom, že jeho zdravotný stav nebol v konaní správne posúdený, boli nedôvodné, resp. vyvolané len jeho subjektívnym presvedčením. Posudky posudkových lekárov sú z hľadiska skutkového úplné, dostatočne

podložené podrobnými vyšetreniami a nálezmi, ako aj zdravotnou dokumentáciou. Sú bez nejasností a vnútorných rozporov a vo svojich záveroch sa zhodujú.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu

a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je právny názor sťažovateľa, podľa ktorého rozsudok krajského súdu je odôvodnený ústavne neudržateľným spôsobom a možno ho považovať za arbitrárny. Pritom príčinná súvislosť medzi rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv odôvodňuje záver o porušení týchto práv.

Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že sťažovateľ polemizuje s právnymi názormi všeobecných súdov iba v celkom všeobecnej rovine, teda bez toho, aby konkrétne označil tie časti argumentácie všeobecných súdov, ktoré považuje za ústavne neudržateľné a za arbitrárne, resp. bez toho, aby ponúkol vlastnú odlišnú argumentáciu. Akákoľvek

konkrétna protiargumentácia, ktorá by sa opierala o fakty prípadu, v podanej sťažnosti celkom absentuje.

V danej súvislosti ústavný súd konštatuje, že nie je jeho úlohou nahrádzať, či doplňovať chýbajúcu argumentáciu sťažovateľa vlastnými postrehmi či vlastnou prieskumnou činnosťou. Za uvedeného stavu treba sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015